

"de jongen zonder vrees"

Eens op een akkerweide. in de middelleeuwen leefde een jongentje. Dat jongentje heete Michel. Het was net ongeveer na de middelleeuwen. Michel die was een bijzondere jongen.

Altijd had hij strijd lust. Of zin om iemand te vermoorden. Eigenlijk was hij een normale boerenzoon. Dat dapper geen vriendjes had. Hij had wel een paar kinderen met wie hij speelde. Maar geen broers of zusjes. Hij speelde altijd alleen met de stadskinderen. Die alleen maar zaten te bekvechten.

Of te roepen. Te commanderen naar een andere vrouw. Omdat zij in de weg stond. Hij schopte iedereen omver als hij ergens te laat was aangekomen. En zo ging het helendag verder. Niets dan ongelukken gebeurde er met hem. hij was niet ouder dan tien. Had haren tot over zijn oren. en een verschrikkelijke blik. Die niemand kon waarden.

Niemand deed hem stoppen. Durfde dat ook niet. Want iedereen die iets onnuttig vroeg. Die werd omvergeslagen. en kwam met een bloedneus thuis. Vaak kwam Michel dan ook met een bloedneus of een blauw oog thuis. Omdat hij met de grotere jongens zat te vechten.

Die natuurlijk even sterk waren als hij. Hij had altijd een knots bij zich. Waarmee hij iedereen sloeg. Hij was zo bloeddorstig. En kwaad. Niemand durfde met hem meer om te gaan. De kleintjes werden op een gegeven moment ver van hem gehouden. En als er een kind boodschappen ging doen was er altijd een oudere bij. Maar Michel trok zich er niks van aan. Er was altijd wel iets om op te slaan. en daardoor kwam hij vaak van het jagen terug. Met een extra paar everzwijnen of kalven. Zijn familie had geen ammoede in huis. Maar wel een paar kosten heen en weer. En op een vreemde dag. Was er niemand meer op straat. De zon stond voor de wolken en het regende lichtjes. Michel was als einge op straat. Midden op de weg stond hij. Om iedereen de weg te versperren die er door wilde. Natuurlijk kwamen alleen kleine kinderen langs het wegje voorbij. Maar vandaag was er nog niet iemand voorbijgekomen. Of had iemand zich verstopt? Michel was geen domme om op de grote weg iedereen aan te houden. Want daar kwam iedereen voorbij. Zelfs grote mensen! hij hoorde iets. Troefel... TRompel.. Hij keek in de verte. Wat kwam daar aan? Het leek wel een paard! Met een ruiter! Het zal misschien een mop zijn. Dacht hij. Er zit natuurlijk een klein meisje op een veulen op mij aan te stormen. Die denkt zeker dat ik dan opzij zal gaan.

hij maakte zich groot over heel de weg. Met zijn knots in zijn rechterhand en een hele brede grijns. Met kwaade ogen en een grote blik wat komen zou. Er kwamen nog stofwolken voorbij. Eeneens zag hij het! Het was geen meisje op een veulen! Het was een heer op een paard! Hij kon niet meer opzij gaan. Hij bleef aan de grond kleven. Hij wilde niet weg. Anders zouden ze hem uitlachen. Hij kon ze al horen! "tegen een klein meisje kan je op hee? Maar tegen een ridder niet!" Hij maakte bij die gedachten zich nog bozer. Het paard stopte vlak voor zijn neus. Er stapte er ruiter af. Een grote maliënkolder. Waar al een paar gaten in te bekennen waren. hij zag met die paar grote littekens er raar uit. hij was zeker twee kop groter dan hem.

'Uit de weg kleintje!' Riep hij boos op zijn paard. Maar Michel ging niet uit de weg. 'Ik waarschuw je nog één keer! Als jij niet onmiddellijk uit de weg ga...' Maar meteen nam Michel zijn woorden af. 'Dan ga je mijn knots eens voelen!' zij hij. De ruiter trok zijn wenkbrauwen op. 'Zoals je gewild hebt!' zij hij dan. Hij Trok zijn zwaard uit de schede. en ging met een aaloop op Michel toe. Meteen daarna onverwacht deed Michel een stap opzij. De ridder kon juist voorkomen dat hij struikelde. En deed zijn poging opnieuw. Michel bleef staan. En nog geen centimeter erna sprong hij een hoge sprong in de lucht waarbij hij over hem sprong. 'Wel alle duivels.' Vloekte de ridder. En deed nog meer pogingen om Hem te raken. Maar hij kon nog geen schram bij Michel veroorzaken. Hij ontweekte hem elke keer. En wanneer hij zuchtte. Ging Michel op volle toeren. En stormde op hem aan. Met al zijn kracht en spieren die hij had bonsde hij op de open plek in zijn Maliënkolder. De ridder trilde. Michel deed een paar paseen opzij om een zwaard te ontwijken. Maar meteen daarna viel de ridder neer. De ridder was dood. Een minuut bleef het stilte. Maar meteen daarna stoeg er gejuich op. Waarbij de anderen volgden. Michel draaide zich om. Daar stond een volk te juichen van plezier. 'Maar wat?.....' Vroeg hij. de burgemeester kwam naar hem toe. 'Michel de ridder was de baas van een groot leger. Die dit dorp wou veroveren. Gelukkig heb jij hem verslagen. Dankuwel. Want nu trekt het leger zich terug. Zonder baas is het leger verloren.' Michel snapte er niets van. En ging alleen maar terug naar huis.